

Dacă bobul de grâu care cade în pământ moare, aduce rod mult.

Comentariu Evanghelic al P. Alberto Maggi OSM

Ioan 12,20-33

În acel timp, ²⁰ Printre cei care au urcat să se prosterneze de sărbători erau unii greci. ²¹ Aceștia s-au apropiat de Filip, cel care era din Betsaida Galileii, și l-au rugat: „Domnule, vrem să-l vedem pe Isus”. ²² Filip s-a dus și i-a spus lui Andrei, iar Andrei și Filip au venit și i-au spus lui Isus. ²³ Isus le-a răspuns: „A venit ceasul ca Fiul Omului să fie glorificat. ²⁴ Adevăr, adevăr vă spun: dacă bobul de grâu, care cade în pământ, nu moare, rămâne singur; însă dacă moare, aduce rod mult. ²⁵ Cine își iubește viața o va pierde; cine își urăște viața în lumea aceasta o păstrează pentru viața veșnică. ²⁶ Dacă îmi slujește cineva, să mă urmeze, iar acolo unde sunt eu va fi și cel care mă slujește. Dacă îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti. ²⁷ Acum sufletul meu este tulburat și ce să spun: Tată, salvează-mă de ceasul acesta? Însă tocmai pentru aceasta am ajuns la ceasul acesta. ²⁸ Tată, glorifică numele tău!” Atunci a venit o voce din cer: „L-am glorificat și iarăși îl voi glorifica din nou”. ²⁹ Mulțimea, care stătea acolo și care auzise, spunea că a fost un tunet; alții ziceau: „Un înger i-a vorbit”. ³⁰ Isus a răspuns: „Nu pentru mine a răsunat vocea aceasta, ci pentru voi.

Evanghelistul în pasajul din capitolul 12, versetele 20-33, prezintă primul și unicul contact a lui Isus cu străinii. Sunt greci care au suit la Ierusalim pentru a merge la templu de sărbătoarea Paștilor, dar îl întâlnesc pe Isus. Isus este adevăratul sanctuar din care se iradiază iubirea divină.

Și pericopa răspunde la alarmarea declanșată între farisei care se întrebau între ei: „**Vedeți că nu reușiți nimic! Iată, lumea s-a dus după el!**”. Și iată răspunsul: este lumea care merge după Isus.

Evanghelistul scrie că **printre cei care au urcat să se prosterneze de sărbători erau unii greci**, greci este un termen cu care se indică în general păgânii. Și aici avem o întreagă înșiruire strănă. **Aceștia s-au apropiat de Filip, cel care era din Betsaida Galileii**, fiindcă vreau să se apropie de Isus, care era evreu, merg la un discipol care are un nume grec, care înseamnă o mentalitate mai deschisă, și care era dintr-un loc de graniță unde tradițiile erau mai puțin rigide decât în instituția religioasă. **Și l-au rugat: „Domnule, vrem să-l vedem pe Isus”.**

Răspunsul la aceasta este ceea ce Isus spune: **cine vede pe Fiul și crede în EL are viața veșnică**, care nu este doar a vedea, dar este a vedea pentru a cunoaște și apoi a crede. Ei bine, Filip nu merge direct la Isus, dar merge la Andrei, un alt discipol care are nume grec. Aceasta ne face să înțelegem dificultatea comunității primitive de a se deschide universalismului propus de Isus.

În final **Andrei și Filip au venit și i-au spus lui Isus**. Răspunsul lui Isus pare deplasat, se pare că nu are nimic cu această cerere. De fapt **le-a răspuns: „A venit ceasul ca Fiul Omului să fie glorificat**. De ce Isus dă această răspuns la dorința grecilor de a-l vedea? Pentru că Isus vorbește de moartea sa, și pe cruce se va manifesta condiția divină a lui Isus. Și deci Isus spune că atunci când va fi mort pe cruce iubirea sa va fi universal înțeleasă.

De ce? În timp ce o doctrină depinde de contestul cultural, de formularea sa istorică, iubirea în schimb este limbajul universal pe care toți îl pot înțelege. Și iubirea lui Dumnezeu manifestată în Isus pe cruce va fi unicul limbaj pe care întreaga umanitate îl poate înțelege. Deci răspunsul lui Isus, chiar dacă pare deplasat, este în schimb în sintonie.

Va veni momentul în care cu toți vor înțelege limbajul universal, care este acela a-l iubit. Și aici Isus, vorbind de moartea sa, dar și de moartea fiecărei persoane, manifestă un adevăr important. **Adevăr, adevăr vă spun**, dubla afirmație "**în adevăr**" înseamnă că Isus spune ceva sigur, ceva foarte adevărat, **dacă bobul de grâu, care cade în pământ, nu moare, rămâne singur.**

Bobul de grâu are în el o energie care are nevoie să găsească ambientul ideal pentru a-l elibera și a-l descătușa. Dacă rămâne singur toate acestea nu au efect. Aici evanghelistul ne face să înțelegem că în orice persoană sunt capacități și potențial care îi sunt necunoscute și care se eliberează doar prin el. Și Isus adaugă, **însă dacă moare, aduce rod mult.**

Isus aruncă o lumină foarte pozitivă asupra morții. În orice persoană există o energie vitală care așteaptă să se manifeste într-o formă nouă și moartea este momentul care-i permite toate acestea. Deci moartea nu încătușează omul, ci îl eliberează. Moartea nu distruge omul, ci îl potențiază. Moartea nu limitează existența unei persoane, ci o dilată.

În orice persoană sunt potențialități care doar în momentul morții se pot elibera și înflori. Deci Isus elimină din faptul morții orice element negativ, de distrugere, pentru a vorbi în schimb ca de o înflorire a vieții din viața persoanelor.

Și Isus dă acest important criteriu asupra faptului că bobul trebuie să se face dar pentru a se dezvolta. **Cine își iubește viața o va pierde; cine își urăște viața ...**, era tipic mentalității ebraice să vorbească de iubire și ură în sensul comun de "a prefera" pe care noi îl folosim abitual. Deci nu este vorba de a ură ceva, ci de a prefera sau nu. Așadar Isus spune **cine își iubește viața**, adică cine se gândește doar la el însuși – acesta este semnificație – **o va pierde**. Persoana se realizează în măsura în care are capacitatea de a se dona altora. A da nu se pierde, ci este un câștig. Viața se posedă în măsura în care se dă.

Așadar cine se gândește doar la el însuși ajunge să se piardă; cine în schimb nu se gândește doar la el însuși, acesta se realizează pentru totdeauna. Aici Isus se întoarce din nou asupra temei care îi este dragă, **viața veșnică**, nu considerată ca un premiu în viitor, ci ca o posibilitate în prezent.

Și Isus continuă: **Dacă îmi slujește cineva**, verbul a sluji sau a servi, indică o alegere liberă de colaborare cu Isus, **să mă urmeze, iar acolo unde sunt eu ...**, Isus va sfârși pe cruce care este destinată celor blestemați de societate, celor refuzați de societate, **va fi și cel care mă slujește**. Nu se poate sluji lui Isus rămânând la o distanță de siguranță. Dacă-l urmărim pe Isus trebuie să fim capabili deasemenea să afrmuntăm inevitabilele suferințe și persecuții care trăind precum El le vom întâlni.

Dar, concludem Isus, **Dacă îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti**, deci pe cruce, care este cea mai mare dezonoare, corespunde onoarea, cinstea cea mai mare, aceea a Tatălui. Și cum cinstește Tatăl individul? Manifestându-se în el. Cu cât omul se donează, cu atât prezența Tatălui se manifestă în el. Și iată că fiecare individ, nu numai Isus, devine unicul sanctuarium din care strălucește și se manifestă iubirea lui Dumnezeu pentru umanitate.